

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Issie
a vianočný
poník

Stacy Gregg

FRAGMENT

Issie a vianočný poník

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Gregg

Issie a vianočný poník – e-kniha

Copyright © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Issie
a vianočný
poník

Stacy Gregg

FRAGMENT

Pre Hayley a všetky deti z triedy číslo 10

Stacy Gregg: Issie and the Christmas Pony
Text Copyright © Stacy Gregg, 2008
Illustrations © Fiona Land, 2008
Cover design © HarperCollinsPublishers 2015
Photos © Shutterstock
Translation © Milica Ivovič, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3083-9 (1. zverejnenie, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-566-3123-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3124-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3125-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

1

Vianoce v lete

Issie Brownová bola ešte len malým dievčaťom, keď si uvedomila, že Vianoce sú vlastne celé postavené na hlavu. Totiž nie celkom, no boli akési domiešané. *Jednoducho neboli také, aké by mali byť.*

Vianoce v telke boli vždy chladné a biele. Odvšadiaľ sa ozýval cengot zvončekov na saniach, padal sneh a deti sedeli s horúcou čokoládou v rukách okolo kozuba, v ktorom pukotali polienka, zatiaľ čo ich mama pripravovala pečenú morku a slivkový puding. Potom si poobliekali hrubé kabáty, na ruky nastokli palčiaky a vonku spievali koledy. Keď im už bola zima, vrátili sa dnu a kým čakali na Ježiška, spoza okna sledovali padajúce snehové vločky.

Issie sa z toho nevedela vysomáriť. Vianoce na Chevalier Point boli úplne iné. Mohli by sme začať tým, že tu vôbec nesneží – v podstate je až neuveriteľne

teplo, stred leta, bez jediného obláčika na čistej modrej oblohe. A nepodáva sa žiadna morka ani slivkový puding.

Issie si ani nevedela spomenúť, či niečo také na Vianoce vôbec niekedy jedla. Odkedy sa pamätá, jej rodina si vianočný obed grilovala dolu na pláži. Ráno na Vianoce sa zobudili, pootvárali si darčeky, čo boli takmer vždy nejaké veci na pláž, napríklad nafukovacie lopty alebo surf. A potom sa rozbehli k moru, kde sa Issie stretla so Stellou a s Kate.

Zatiaľ čo ich otcovia ukladali na gril kraby a mušle, nech sa pomaly pečú, a mamy pripravovali piknikové stoly, dievčatá plávali v mori a surfovali na vlnách. Keď bol obed hotový, ešte v plavkách si posadali za stoly a kým jedli, nechali horúce slnko, aby im páli-lo na chrbát. Taniere mali kopcom naložené žiarivo červenými krabími klepietkami. Otvárali ich luskáčikmi, aby sa dostali k šťavnatému bielemu mäsu, ktoré si potom namáčali do horúceho roztopeného masla a kvapkajúcu šťavu vytierali z tanierov chrumkavým chlebíkom.

Dezert bola vždy Pavlova torta a jahody so zmrzlinou. Keď dojedli, Issie, Stella a Kate si ľahli na chrbát do trávy a opaľovali sa až dovedy, kým si ich mamy neboli isté, že všetko jedlo už strávili a plávanie je pre ne opäť bezpečné.

Žiadne praskajúce polienka v kozube ani snehové vločky. Boli to naozaj úplne iné Vianoce. Vianoce na Novom Zélande.

Bolo ťažké uveriť tomu, že kým tu, na Chevalier Point, je leto, na opačnom konci zemegule majú práve zimu. Teraz je v Európe presne poľnoc a všetky deti tvrdo spia. Tu bolo pravé poludnie a už bol Štedrý deň. Počasie bolo, ako vždy, neuveriteľne slnečné a Issie bola so Stellou a s Kate v kuchyni. Dievčatá dostali úžasný nápad, že tento rok pripravia vianočné koláčiky a použijú svoj vlastný špeciálny recept.

„Potrebujem viac ovsu!“ Stella drevenou varechou miesila v mise lepkavú zmes. Zmes už bola taká tuhá, až v nej varecha sama stála a nemusela ju ani držať.

„Tu je!“ ozval sa zdola hlas. Kate, ktorá sa prehrabávala v skrinkách pod drezom, zrazu vykukla a podávala Stelle celé balenie.

„Našla som aj jablká,“ povedala Kate.

„A ja som našla naše tajné prísady!“ Dnu práve vchádzala Issie a v rukách niesla niečo, čo vyzeralo ako stebľá pokosenej trávy, a plastovú fľašu plnú hustého čierneho sirupu.

„Perfektné!“ zajasala Stella. „Pridaj všetko do misy a ja to pomiešam.“

Zatiaľ čo Issie hádzala do misy plné priehrstia ďateľiny, Stella energicky miešala, až kúsky zmesi lietali všade naokolo.

„Hej, myslím si, že potrebujeme ešte viac ovsu,“ povedala Kate a už mala ruku v balíčku. „Ups!“ Podarilo sa jej minúť misu a ovos skončil na zemi.

„Kate!“ zvrieskla Stella. „Mám od toho celé topánky!“ Všade po zemi bol ovos a na stenách prilepené kúsky čateliny.

„Och, môj bože...“ zachichotala sa Issie. „Keď mama uvidí tento neporiadok, tak...“

„Tak čo?“ Všetky tri dievčatá sa naraz otočili a vo dverách za sebou zbadali stáť pani Brownovú. Nebola veľmi nadšená z toho, že jej kuchyňa vyzerá, akoby tam spadla bomba.

„Čo sa to tu vlastne deje? Čo to stvárate, dievčatá?“

„Ahoj, mami!“ zasmiala sa Issie. „Viem, že je tu trochu neporiadok, no keď skončíme, všetko upraceme.“

„Jasné, pani B,“ pridala sa Stella. „Určite upraceme, hneď ako to dokončíme.“

„Dokončíte čo?“ spýtala sa pani Brownová. „Isadora? Čo to vymýšľate?“

„Pečieme vianočné koláčiky!“ nadšene odvetila Issie.

Pani Brownová sa pozrela na podozrivo vyzerajúci rad ingrediencií na kuchynskej linke. „Zo sirupu a buriny?“ Pokrčila nosom. „Issie, prečo si ma radšej nepožiadala o pomoc? Mám jeden naozaj skvelý recept na vianočné koláče...“

Issie sa zasmiala. „Nie, mami. Nie pre nás. Tieto budú pre poníky!“

„Zmesou naplníme toto,“ Stella ukázala na kopy starých plastových dóz od zmrzliny, ktoré boli nakladané na linke vedľa nej. „Takto dostane každý poník svoj vlastný koláč.“

„A na vrchu ich ozdobíme kúskami mrkvy a jablák,“ dodala Kate.

Pani Brownová neveriacky pokrútila hlavou. „Naozaj si myslíte, že vaše poníky vedia, že zajtra sú Vianoce?“

„Toby to vie,“ zaškerila sa Kate. „Spísali sme spolu celý zoznam vecí, čo si praje pod stromček.“

„A čo také?“ zaujímala sa Stella.

„Novú letnú deku, ochranné bandáže na kopytá, jeden z tých moderných ružových bičikov...“

„Tak o tom silne pochybujem, že Toby by si prial jazdecký bičík!“ zachichotala sa Issie.

„Máš pravdu, dobrý postreh,“ zadumala sa Kate. „Keď som písala zoznam, ani som na to nepomyslela! Toby by určite nechcel bičík.“

„Ja som si priala novú uzdu,“ povedala Stella, „a poriadne vysoké čierne kožené čižmy. No tie, čo som si vybrala, sú naozaj drahé. Mama mi povedala, že ak budem mať šťastie, tak si pod stromčekom nájdem aspoň nejaké čierne gumené.“

„A čo ty, Issie?“ spýtala sa Kate.

„Čo?“

„Čo si si priala na Vianoce?“

„Fakt by som potrebovala nové jazdecké nohavice,“ odpovedala Issie. „Tie, čo mám, sú mi už malé.“

„Všetko oblečenie ti je malé,“ povedala pani Brownová. „Len čo si dovърšila štrnásť rokov, začala si rásť ako z vody,“ usmiala sa na svoju dcéru. „Myslím si, že Ježiško jedny jazdecké nohavice zvládne. Ak mám pravdu povedať, mám dojem, že jeden balíček s tvojím menom, čo má tvar ako jazdecké nohavice, je už pod stromčekom.“

Hoci boli Issie s mamou na Vianoce samé, pod stromčekom boli kopy darčiekov. Issina teta Hess jej poslala darček zabalený v tom najkrajšom ružovo-zlatom baliacom papieri s koníkmi, aký si len dokážeš predstaviť. Issie si bola takmer istá, že je to nová ohlávka pre Víchra. Ležalo tam aj zopár darčiekov od Issinho otca – prišli na poslednú chvíľu poštou ako vždy. Issie potriasla jednou zo škatúl. Znelo to, akoby tam bola nejaká spoločenská hra. Väčšinou jej posielal spoločenské hry. Ten druhý darček by rozmermi a tvarom akurát sedel na bábiku Barbie. Issie si už zvykla a z otcových darčiekov viac nebývala sklamaná. Minulý rok jej poslal knižku s trblietavou vílou na obálke, ktorá vyzerala ako pre malé dieťa. Zrejme si stále neuvedomuje, že už má štrnásť, a naďalej sa k nej správa ako k dieťaťu. V jeho očiach mala Issie ešte vždy tých deväť rokov, čo mala vtedy, keď od nich odišiel. Takmer ho nevidala. Znova sa oženil, má

novú rodinu – Issie má nevlastnú sestru a nevlastného brata –, a nikdy nechodí na Vianoce domov, aby ju aspoň navštívil.

Issie otec na Vianoce chýbal. Aj keď jeho darčeky, povedzme si to otvorene, za nič nestáli. Keď bola Issie na Vianoce len s mamou, bolo to bez neho čudné.

„Je nejaký z tých darčiekov pod stromčekom aj pre mňa?“ spýtala sa Stella s nádejou a pohľadom sklzla k vianočnému stromčeku.

Issie ukázala na malý balíček zabalený v ružovo-červenom baliacom papieri so salónkami. „Ten malý ružový vpredu je pre teba a ten fialový je pre Kate.“

„Ach... tak to sa idem hneď pozrieť!“ Stella sa rozbehla k stromčeku a zobrala si svoj darček. Hlasno vykrikla. „To je kefa?“

Issie vyzerala zronene. „Stella, ty predsa nemáš hádať! Má to byť prekvapenie.“ Sledovala Kate, ktorá držala svoj zle zabalený darček s úplne zjavným tvarom stierky na pot, tej zaoblenej gumenej, ktorá sa používa, keď chcete rýchlo osušiť mokrého koňa.

„Myslím si, že aj ja uhádnem, čo si vybrala mne,“ zaškerila sa Kate.

Pani Brownová nad nimi len pokrútila hlavou. „Už si ani nepamätám, čo sme vám kupovali na Vianoce, kým ste ešte nemali poníky. Vaše listy Ježiškovi sú ako nákupné zoznamy do jazdeckých potrieb.“

„Ja áno,“ povedala Stella. „Ja si spomínam, aké to bolo, kým sme ešte poníky nemali.“ Pozrela sa na Issie. „Pamätáš si tie Vianoce, keď sme išli do tábora v Klube poníkov? Veď vieš, tie Vianoce, keď si dostala Mystika?“

Issie zacítila, ako jej po chrbte prebehol mráz, keď Stella spomenula Mystikovo meno. Samozrejme, že si tie Vianoce pamätá. Pamätá si aj to, že to boli ich prvé Vianoce bez otca, čo bolo naozaj strašné. No istým spôsobom sa ukázalo, že to boli nakoniec tie najlepšie Vianoce, aké kedy zažila. Bol to začiatok všetkého.

Keď Issie o tom teraz premýšľala, uvedomila si, že s Mystikom si boli súdení – ich životy boli nejako zvláštne prepletené. Samozrejme, vtedy ešte nemohla tušiť, čo všetko ich čaká, že jej osud vezme Mystika takým tragickým spôsobom. A ako mohla vedieť, že jeho smrť neznamena koniec, ale začiatok? Issino puto s malým sivým poníkom bolo také hlboké a silné, že jej kôň ju v skutočnosti nikdy neopustil. Kedykoľvek ho potrebovala, bol pri nej, aby dával pozor na ňu a na jej kone a ochránil ich pred nebezpečenstvom. Nie ako duch alebo niečo podobné, ale ako skutočný kôň z mäsa a kostí. Po zvyšok života po jej boku.

Na Vianoce, viac než kedykoľvek, si Issie spomína na chvíle, kým Mystik ešte žil, kým bol ešte s ňou ako bežný poník. No najviac jej utkveli v pamäti tie Vianoce, keď sa s Mystikom prvýkrát stretli. Našla ona

Mystika alebo on ju? V podstate na tom vôbec nezáleží. Na čom naozaj záleží, je to, že s každým dňom si uvedomuje stále viac a viac, aké čarovné tie Vianoce boli.

„Pamätám si,“ povedala Issie Stelle. „Pamätám...“

2

Pred štyrmi rokmi

Issie hľadela do očí obrovskému ružovému prasiatku. Jemne sa načiahla a rukou sa mu dotkla bruška. Prstami tápala, až kým nenahmatala zátku. Jedným rýchlym potiahnutím ju vytiahla a vodopád mincí hlasno cinkotal z prasacieho brucha na perinu. Centové mince odsunula nabok a začala vyberať bankovky a mince s vyššou hodnotou.

„Isadora? Už si oblečená? O desať minút máš odchádzať!“ volala pani Brownová zvýšeným hlasom hore schodmi.

„Už len niečo dokončím!“ zakričala jej Issie späť. Už mala oblečenú uniformu a bola učesaná. Len si obuje topánky a bude hotová. No najprv chcela spočítať, koľko peňazí má našetrených v prasiatku. Sedela s prekríženými nohami na posteli, triedila peniaze a v hlave potichu počítala.

„Prosíš si na desiatu aj banán?“ zakričala mama hore schodmi.

„Mami! Teraz som sa stratila!“ Issie si vzdychla a všetky desaťcentové mince presunula nazad na kôpku, aby mohla začať odznova.

„Čo?“ zakričala zas mama.

„Nič!“ odpovedala Issie nesústredene. Pokračovala v počítaní. „To je spolu päť dolárov, plus ďalších päť je desať...“ Issie si šetrila na poníka, odkedy sa pamätá – od chvíle, čo jej mama povedala, že keď si chce zaobstarať poníka, bude si ho musieť kúpiť sama.

„Ak si našetrím dosť, aby som si ho kúpila, naozaj ho budem môcť mať?“ spýtala sa Issie.

„No... áno, teda predpokladám,“ súhlasila pani Brownová.

„A koľko mi bude stačiť?“

„Myslím si, že tisíc dolárov by ti malo stačiť na to, aby si si kúpila dobrého poníka,“ povedala mama.

Po rokoch sa pani Brownová priznala, že nepočítala s tým, že si Issie naozaj našetrí tisíc dolárov. „Nemyslela som si, že to berieš tak vážne,“ spomenula si na svoj sľub pani Brownová. „Predpokladala som, že to nepotrvá dlho, nezmyslov s koňmi sa vzdáš a všetky peniaze pomíňaš na hračky.“

No Issie sa nevzdala. Šetrila si a odkladala – všetky peniaze, čo dostala na narodeniny, aj vreckové, čo dostávala za domáce práce. Trvalo nekonečne dlho,

kým prasiatko naplnila, no nakoniec boli mince natesno natlačené od bruška až po rypák a prasiatko bolo také ťažké, že ho Issie ledva zdvihla.

Konečne prišla tá víťazná chvíľa, keď sa jej podarilo dosiahnuť svoj cieľ – tisíc dolárov –, nasledovaná horkým sklamaním, keď jej mama aj tak odmietla poníka kúpiť. „Máš len deväť rokov; si príliš malá,“ povedala pani Brownová. „Starostlivosť o poníka je veľká zodpovednosť, Issie. Musíš ho vedieť obriaďiť, nakrmiť a starať sa oňho. Je to veľký záväzok.“

„Ja to predsa viem!“ trvala na svojom Issie. „Budem sa oňho starať. Povedala si, že môžem mať poníka, keď si našetrím tisíc dolárov.“

No pani Brownová sa nedala zlomiť. „Počkaj, kým budeš mať aspoň desať. Desať rokov je vhodný vek na poníka.“

Počkať, kým bude mať desať rokov? Čo sa Issie týka, toto bola neplánovaná zmena pravidiel. Chystala sa upozorniť mamu na to, že to nie je fér, no potom si uvedomila, že už má vlastne deväť a trištvrte – čo je už vlastne skoro desať –, a preto ponúkanú dohodu prijme. Už nebude musieť dlho čakať. A tentokrát sa z toho mama už nevyvečie. Keď Issie dovŕši desať rokov, mama jej bude musieť poníka dovoliť. Všetkým?

Issie oslávila desiate narodeniny v septembri. A pani Brownová prišla s novou výhovorkou. „Prakticky je ešte stále zima,“ začala vymenúvať svoje dôvody.